

Kære Ivan, Karen, Hanne, Henrik og Basse.

Jeg har slået mig ned på terrassen med skrivemaskinen, og kan starte med at fortælle lidt om udsigten.

Lejligheden, vi bor i nu indtil vi om 14 dage overtager Franks, ligger på 9. etage et par hundrede meter fra kysten, og da arealet derimellem endnu ikke er bebygget, har vi en meget fin udsigt ud over Middelhavet så langt øjet rækker. Kysten er lige her fyldt med klipper, og nogle steder er der bygget swimming-pools mellem klipperne, for at beskytte mod bølgerne, der godt kan være ret kraftige. Hele vejen langs kysten løber "Strandvejen", de fleste steder flankeret med palmetræer og ind i mellem blomster i midterrabatten. Der er to måder at vande planterne på - enten er der en vandhane i rabatten med jævne mellemrum, hvor kommunalarbejdere så går og strinter vand på, eller også kommer vandbilen, en slags tankvogn, hvor der sidder en mand og holder vandslangen, og ud for hver træ sender en stråle afsted. Jeg kan genkende de blomster buske, der mest anvendes, fra pottedplanterne derhjemme, med store røde blomster, der åbenbart varer det meste af året. Der er ihvertfald stadig mange blomster på, men det er heller ikke varme der mangler - i tirsdags målttes 37 grader, og idag med solen som altid skinnende lige ned i hovedet er der vel omkring de 30 grader, det er naturligvis i skyggen, her i solen kan jeg se at min øl er ved at nærme sig kogepunktet.

Trafikken er meget tæt i dag, fordi der er officiel helligdag, og den bestemmelse, der for nylig blev indført, med at bilerne kun må køre hver anden dag (lige numre på lige datoer og vice versa) gælder ikke på slige dage. Bestemmelsen er for at vise broderskabet med de andre arabiske lande, og sende overskudsbenzinen til de lande, der siges at være i krig her i nærheden. Der står i avisen, at de slår mindre end 100 km herfra, men det har vi her i Beirut overhovedet ikke mærket noget til. Vi havde iøvrigt forleden en meget spændende køretur i en såkaldt servis-taxa (det er gamle udrangerede Mercedes'er der kører af visse bestemte ruter gennem byen, hvor folk så står af og på, som hvis det var en bybus), som de fleste chauffører, kendte han naturligvis intet til færdselsregler om at køre i højre side, lyskurve, eller at fortovet ikke er for biler. Det mindede mest af alt om en rutsjebane tur, og vi lå næsten på gulvet omme bag i da vi nåede frem. Det kan godt være svært selv at gøre sig gældende i trafikken med en ny bil, som der helst ikke skal skrammer på, fordi de der gamle Mercedes'er fra midt i tresserne ofte mang-

pynt som et mindre juletræ, med guirlander foran og bagpå med lys i alle regnbuens farver, og indvendig pyntet med alt fra dukker til helgenfigurer alt efter ejerens religiøse overbevisning. Prisen for sådan en oplevelse med en køretur gennem det meste af byen er ca. 60 ore så det er en billig fornøjelse. Der er dog også dem der ikke har købt deres kørekort, men gjort sig fortjent til det på sædvanlig måde, der kører nogenlunde. Det at opnå et kørekort er ellers ikke den store videnskab - det foregår ved at man nogle timer kører rundt i nogle gamle jeep's på et lille område der er spærret af for almindelig trafik, og lærer at bakke og køre fremad. Færdselsregler og skilte kan det så være ligeneget med. Men man kan vænne sig til det, og med bremsen som den vigtigste del af bilen er det på forunderlig måde lykkedes os at undgå sammenstød.

Den helligdag, der fejres af muhameddannerne idag, er for slutningen på deres fastemåned, Ramadan, hvor man kun må spise og drikke mens solen er nede, altså mellem halv seks om aftenen og ca. kl 5 om morgenen. Der fortælles historier om, at folk bruger det meste af eftermiddagen til at samle mad sammen og stille det hele an, så de kl 5 om aftenen sidder med hagesmæk og kniv og gaffel foran bordet, og venter på signalet som gives i radion når solen er nede, hvorefter de så kaster sig over maden og æder dobbelt så meget som når der ikke er faste. Det er lidt uklart hvornår den nøjagtige dato for dagen er, idet det kommer an på hvornår der er nymåne. Jeg blev ringet op i morges af vores husholdningslærerinde, der er gift med en indfødt, der i aften i fjernsynet havde hørt, at nu var månen ny, og det skulle være fredag i morgen, altså i dag. Alle mennesker farer rundt på gaden og skyder raketter og kinesere af, og nogle skyder sikkert også med deres bøsser, alle har skydevåben og bruger dem flittigt. Hele formiddagen har vi spillet tennis, som vi er begyndt at lære for en måned siden. Det er ret varmt, men med tilstrækkelige pauser i skyggen med en drink kan vi lige klare det.

For tiden laver vi ikke meget andet end at gå til selskaber for Frank og Ane, som jo rejser i næste uge. I aften var vi på ambassaden, og i morgen skal vi til en arabisk familie og spise deres lokale store kolde bord. Det består af nogle skåle med en slags ærtegrød, fremstillet på en speciel måde, som man spiser som sovs til alle de mange (op til 70) små retter, der fylder bordet. Spisningen foregår med fingrene - man tager noget arabisk brød, en slags pandekager ofte bagt på varme kampesten, river det i stykker på størrelse med flade af en

bekymrer sig særligt om endnu en lille skramme. Desuden har mange pynt som et mindre juletræ, med guirlander foran og bagpå med lys i alle regnbuens farver, og indvendig pyntet med alt fra dukker til helgenfigurer alt efter ejerens religiøse overbevisning. Prisen for sådan en oplevelse med en køretur gennem det meste af byen er ca. 60 ore så det er en billig fornøjelse. Der er dog også dem der ikke har købt deres kørekort, men gjort sig fortjent til det på sædvanlig måde, der kører nogenlunde. Det at opnå et kørekort er ellers ikke den store videnskab - det foregår ved at man nogle timer kører rundt i nogle gamle jeep's på et lille område der er spærret af for almindelig trafik, og lærer at bakke og køre fremad. Ferdselsregler og skilte kan det så være ligemeget med. Men man kan vænne sig til det, og med bremsen som den vigtigste del af bilen er det på forunderlig måde lykkedes os at undgå sammenstød.

Den helligdag, der fejres af muhameddannerne idag, er for slutningen på deres fastemåned, Ramadan, hvor man kun må spise og drikke mens solen er nede, altså mellem halv seks om aftenen og ca. kl 5 om morgenen. Der fortælles historier om, at folk bruger det meste af eftermiddagen til at samle mad sammen og stille det hele an, så de kl 5 om aftenen sidder med hagesmæk og kniv og gaffel foran bordet, og venter på signalet som gives i radion når solen er nede, hvorefter de så kaster sig over maden og æder dobbelt så meget som når der ikke er faste. Det er lidt uklart hvornår den nøjagtige dato for dagen er, idet det kommer an på hvornår der er nymåne. Jeg blev ringet op i morges af vores husholdningslærerinde, der er gift med en indfødt, der i aftes i fjernsynet havde hørt, at nu var månen ny, og det skulle være fredag i morgen, altså i dag. Alle mennesker farer rundt på gaden og skyder raketter og kinesere af, og nogle skyder sikkert også med deres bøsser, alle har skydevåben og bruger dem flittigt. Hele formiddagen har vi spillet tennis, som vi er begyndt at lære for en måned siden. Det er ret varmt, men med tilstrækkelige pauser i skyggen med en drink kan vi lige klare det.

For tiden laver vi ikke meget andet end at gå til selskaber for Frank og Ane, som jo rejser i næste uge. I aftes var vi på ambassaden, og i morgen skal vi til en arabisk familie og spise deres lokale store kolde bord. Det består af nogle skåle med en slags ærtegrød, fremstillet på en speciel måde, som man spiser som sovs til alle de mange (op til 70) små retter, der fylder bordet. Spisningen foregår med fingrene - man tager noget arabisk brød, en slags pandekager ofte bagt på varme kampesten, river det i stykker på størrelse med flade af en